

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **V. T. L.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem v ČR X,
zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2026, čj. OAM-77/ZA-ZA11-HA15-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto žalovaný řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce ve stručné žalobě, jehož součástí byl také návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, obecně namítl porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, kdy nesprávně argumentoval tím, že novou skutečností nebyly tvrzené dluhy, ale narození dcery, o kterou se musí žalobce starat. Napadené rozhodnutí není též náležitě odůvodněné, proto je nepřezkoumatelné, a také v rozporu s mezinárodními závazky ČR (Úmluvou o právním postavení uprchlíků) a porušuje právo žalobce na život podle čl. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 2 Úmluvy. Žalovaný pochybil, pokud žalobci neudělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalobci by přitom v případě návratu hrozila vážná újma, jelikož by se dostal do existenčních problémů, neboť má dluhy v takové výši, že by je nebyl schopen jakkoliv ve Vietnamu splatit a užít se tam. Navíc by byl odloučen od své manželky a dcery, kdy by nebyl schopen o ně pečovat. Dodal, že ve shodě s judikaturou, kterou nijak blíže nekonkretizoval, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
3. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. Dluhy byly žalobcem doslovně uvedeny v rámci jeho první žádosti a nejedná se tak o nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Napadené rozhodnutí ani není nepřezkoumatelné, navíc žalobce judikaturu NSS, na kterou odkázal, nijak nespecifikoval. Žalovaný se pozastavil nad tím, že ani jeden žalobní bod není adekvátním způsobem podložen. Námitky jsou pouze v rovině obecné a žádným konkrétním způsobem do napadeného rozhodnutí nesměřují. Autor žaloby rezignoval na jakoukoli věcnou polemiku s úvahami a závěry napadeného rozhodnutí. K obecné a nekonkrétní žalobě nemůže žalovaný poskytnout jiné než stejně strohé vyjádření. S žalobními body není možné souhlasit, tyto v žádném případě neprokazují tvrzené vady napadeného rozhodnutí. Žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí ve věci. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu, jakož i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, zamítl.

III. Stručné shrnutí obsahu správního spisu

4. Žalobce podal dne 20. 1. 2026 v pořadí již druhou žádost o mezinárodní ochranu v Příjímacím středisku Zastávka.
5. K poskytnutí údajů ze dne 4. 2. 2026 uvedl, že je vietnamské státní příslušnosti, etnické příslušnosti kinh, je ateista, dorozumí se vietnamsky, není a nikdy nebyl členem politické strany nebo skupiny. Je ženatý, jeho manželka, vietnamská státní občanka, žije s ním v ČR, na Slovensku má udělen pobyt, ale žalobce neví, jaký typ. Dne X se jim v Praze narodila dcera, žije v ČR s matkou. Ve své zemi původu žalobce žil v rodinném domě, jehož vlastníkem jsou jeho rodiče, kteří tam stále žijí. Žil tam s nimi a s manželkou. Z vlasti vycestoval 20. 6. 2024 letecky do Maďarska, kam přiletěl dne 21. 6. 2024, pobýval tam asi do 28. 4. 2025. Poté dne 29. 4. 2025 vycestoval autem do ČR, kde setrval doteď. V Maďarsku měl platné vízum od 30. 5. 2024 do 13. 8. 2024. Již dříve o mezinárodní ochranu žádal v ČR, toto je jeho druhá žádost. Cítil se zdravý, neměl žádná omezení ani zvláštní potřeby, v minulosti nebyl trestně stíhán. Jako důvod své opakované žádosti uvedl, že má velké dluhy, ve vlasti nemůže svůj dluh splatit, proto požádal o mezinárodní ochranu v ČR. Chce si vydělat peníze na splacení dluhu, který dosud nesplatil. Tyto skutečnosti uváděl i v předchozí žádosti. Nově se mu narodila dcera, se kterou by chtěl tady žít.

6. Ve správním spisu je též založeno rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 19. 6. 2025, čj. OAM-538/BA-BA01-HA06-2025, kterou podal dne 12. 5. 2025. Uvedeným rozhodnutím žalovaný první žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 6. 2025. Důvodem pro podání jeho první žádosti o mezinárodní ochranu byly pouze ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu – chtěl v ČR legálně zůstat, pracovat a splácet dluh ve vlasti. V případě návratu do vlasti měl obavy ze strany věřitelů. Jiné důvody neuvedl. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ve správním soudnictví. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobu proti rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zamítl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 3. 9. 2025, č. j. 17 Az 25/2025-33, a následnou kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) usnesením ze dne 17. 12. 2025, čj. 6 Azs 149/2025-30, a tato rozhodnutí jsou součástí správního spisu o první žádosti žalobce.
7. Dále je ve správním spisu založena Informace OAMP – Vietnam, ze dne 23. 5. 2025 – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, a dále Informace MZV ČR ze dne 26. 1. 2026, k čj. MV-721-1/OAM-2026, Půjčky, úvěry a lichva.
8. Žalobce byl vyzván ke seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí, o čemž žalovaný pořídil protokol ze dne 2. 3. 2026. Žalobce se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit nechtěl, požádal však o lhůtu k doplnění podkladů a pro další vyjádření. Žalovaný stanovil žalobci lhůtu 7 dnů. Žalobce však ve stanovené lhůtě již žádné podklady nedoplňoval.
9. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 15. 4. 2026, čj. OAM-77/ZA-ZA11-HA15-2026. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 5. 2026.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud k projednání věci nenařizoval ústní jednání, neboť byly splněny podmínky pro projednání věci bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žaloba **není důvodná**.
12. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu [ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
14. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona [p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.

15. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
16. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), *[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
17. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
18. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud uvádí následující.
19. V daném případě žalobce brojil proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřipustné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i NSS např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „*[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.
20. Soud se přitom ztotožnil s názorem žalovaného, že obsah žaloby je zcela obecný a nijak blíže nepolemizuje s argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí. Přestože tedy soud považoval podanou žalobu za projednatelnou, neboť ve shodě s ustálenou judikaturou soudů ve správním soudnictví obsahuje alespoň zárodky projednatelných žalobních bodů (tj. námitku nepřezkoumatelnosti v hodnocení podmínek pro doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, nedostatečné zjištění skutkový stav ohledně nově tvrzených skutečností opakované žádosti o mezinárodní ochranu, rozpor postupu žalovaného s mezinárodními závazky ČR), a soud neshledal nutnost žalobce vyzývat k jejímu doplnění, uplatněné žalobní body jsou zcela obecné (převážnou část textu žaloby přitom tvoří návrh na přiznání odkladného účinku žalobě – viz níže bod 29.). Takto vznesené žalobní body zástupce žalobce

nedoplňoval ani v dalším průběhu řízení. Soud proto k tomu uvádí, že míře obecnosti uplatněných žalobních námitek odpovídá i míra obecnosti jejich přezkoumání soudem.

21. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal dne 20. 1. 2026 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda žalobce uváděl takové důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byl žalovaný povinen se věcně zabývat, a nikoliv je odmítnout se závěrem o nepřípustnosti opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
22. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce v první, i v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jako důvod jejich podání ekonomické důvody a snahu zlegalizovat si zde pobyt. V opakované žádosti pak nově uvedl skutečnost, že se mu v lednu 2026 v Praze narodila dcera, která žije s matkou. Již z takto zjištěného skutkového stavu lze jednoznačně vyvrátit obecnou námitku žalobce, že tvrzené dluhy žalovaný nesprávně vyhodnotil jako skutečnost, která není nová. Jelikož žalobce shodně s první žádostí o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako zjevně nedůvodná, uváděl, že důvodem jeho žádosti byly dluhy v zemi jeho původu, které potřeboval splatit, nemusel se žalovaný jakkoliv dále tímto důvodem zabývat v řízení o jeho opakované žádosti v situaci, kdy ze shromážděných podkladů o zemi původu žalobce, které jsou součástí správního spisu, nevyplynulo, že by se v této oblasti změnila tamní situace natolik, že by odůvodňovala meritorní posouzení opakované žádosti žalobce a žalobce to ani v průběhu správního řízení, a dokonce ani v řízení o žalobě netvrdil. Nad rámec nezbytně nutného soud dodává, že tvrzené ekonomické důvody byly i předmětem posouzení soudů ve správním soudnictví (viz bod 6. výše) ve vztahu k jeho první žádosti, kdy oba soudy závěr žalovaného aprobovaly.
23. Dále je pravda, že žalobce ve své žádosti jako novou skutečnost uváděl narození dcery v lednu 2026, se kterou by zde chtěl žít. K tomu se žalovaný vyjádřil na str. 3 napadeného rozhodnutí, kdy uvedl, že tato skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a není ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. S tímto závěrem se soud zcela ztotožnil. Nelze však odhlédnout od toho, že žalobce toto své tvrzení v rámci správního řízení, ba ani v řízení o žalobě žádným způsobem nedoložil (např. rodným listem, kde by byl zapsán jako otec dítěte). Současně z formulace použité žalobcem v opakované žádosti, resp. v poskytnutí údajů k opakované žádosti, vyplynulo, že s dcerou nežije, ta má dle jeho tvrzení žít s její matkou, tedy patrně s manželkou žalobce. Manželce žalobce ani jeho údajné dceři přitom nic nebrání v tom, aby společně s žalobcem realizovali svůj rodinný život v zemi původu žalobce. Je nutno též připomenout, že obecně cizinec nemá právo na realizaci svého rodinného života ve státě svého výběru. Z tvrzení žalobce ani nevyplynulo, že by jeho údajná dcera a manželka byly na něm jakkoliv závislé, nebo že by o ně musel pečovat. V tomto směru je též námitka žalobce zavádějící, neboť o nutnosti péče o dceru nic ve své opakované žádosti ani v poskytnutí údajů netvrdil. Uvedl pouze, že s ní zde chce žít.
24. Smyslem a účelem § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který je transpozicí směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“), je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání

opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65). Za nové skutečnosti nebo zjištění podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli *jakékoli* nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. To však nebyl případ žalobce.

25. Pokud jde o obecné odkazy na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a částečně nespecifikovaných mezinárodních úmluv, soud uvádí, že žalobce je nijak konkrétně neodůvodnil, a proto se těmito tvrzeními nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).
26. Soud se neztotožnil ani s obecnými s tvrzeními žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelným je především takové rozhodnutí správního orgánu, z něhož nelze seznat důvody rozhodnutí, tj. zejména z čeho správní orgán vycházel, jak o věci uvažoval, a jaké závěry ze zjištěného skutkového a právního stavu dovodil, tj. když „*z něj není patrný vztah mezi provedenými důkazy a předmětným skutkovým závěrem. Nejde přitom o pouhý formální nedostatek, ve kterém by případný [kasační] zásah měl jen akademický význam ve svých důsledcích vedoucí jen ke zbytečnému prodlužování soudního řízení.*“ (viz např. nálezn Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 1836/13, ze dne 27. 2. 2014). Nepřezkoumatelným je dále rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Uvedenými nedostatky napadené rozhodnutí dle názoru soudu netrpí. Naopak, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel a jakým způsobem jej vyhodnotil, přičemž dostatečně odkázal na obsah správního spisu a relevantní informace o zemi původu, o něž své závěry opíral.
27. Soud znovu připomíná, že v případě opakované žádosti je žalovaný povinen nejdříve předběžně posoudit, zda tvrzené důvody podání žádosti mohou vést k věcnému projednání žádosti, anebo zda jde o skutečnosti nikterak nové, či sice nové, ale takové, které již mohl a měl žadatel o mezinárodní ochranu uvést dříve. V případě žalobce jde o první z uvedených případů, a proto žalovaný nebyl dále povinen zkoumat či jakkoliv znovu věcně hodnotit žalobcem udávané důvody pro podání opakované žádosti. V daném ohledu je ze stejných důvodů dle názoru soudu nedůvodná též námitka porušení § 14a zákona o azylu, neboť v případě zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu její nepřijatelnosti se nelze meritorně zabývat jednotlivými důvody pro udělení mezinárodní či doplňkové ochrany; takový postup by totiž byl logicky v rozporu s výše uvedeným smyslem a účelem uvedeného ustanovení.
28. K tomu soud odkazuje na judikaturu NSS, zejména na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, kde uvedený soud konstatoval, že „*zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel*

uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. “Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, v němž bylo uvedeno, že: „správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“

29. Soud proto neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti z důvodu, že neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a situace v zemi se nijak od jeho první žádosti o mezinárodní ochranu nezměnila. Tyto závěry žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil a jejich opora je doložená správním spisem, zejména vlastními tvrzeními žalobce jak v řízení o první, tak o druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobní námitky tak nejsou důvodné.
30. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Vzhledem k tomu, že soud ve věci samé rozhodl bezodkladně, a tedy ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), nebylo již potřeba o tomto návrhu rozhodovat samostatně, neboť i pokud by soud návrhu vyhověl, účinky napadeného rozhodnutí by se tím pozastavily pouze do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. června 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně